

BRASSÓI LAPOK

POLITIKAI LAP.

Nyomda és kiadóhivatal:

Brassó, Kapu-utca 60. szám. — Telefon szám 177.

ELŐFIZETÉSI DÍJ:helyben házhoz hordva, vidékre postán küldve:
egész évre 20 K., fél évre 10 K., negyedévre 5 K.

Egyes szám ára 8 f. és kapható:

a kádós vatalban, Beles J. üzletében (Bolonya) és a Glass- és
Wächter-féle hírlapárudákban.**Felelős szerkesztő:****Dr. VAJNA GÁBOR, ügyvéd.****Szerkesztőség:**

KAPU-UTCZA 60. SZÁM.

Értekezhetni:

d. e. 8—9 és d. u. 2—4 óráig.

Telefon szám 177.

HIRDETÉSI DÍJ:

2 hasábos garmondsor vagy annak helye 1-szeri hirdetésnek

24 fillér, 3 hasábos garmondsor 16 fillér. Többszöri hirdetésnél kedvezmény.

Nyitltör sora 30 fillér.

Hirdetések és nyitltéri cikkek díja előre fizetendő.

A Petőfi-Társaság Brassóban.

Brassó, jun. 2.

Apostoli munkát kezdtek meg néhányan tegnap. Magyar költők kezdtek, kikhez így szólott egykor Petőfi Sándor:

„Előre hát mind, a ki költő,
A néppel tűzön-vízen át!
Átok reá, ki elhajtja
Kézéből a nép zászlaját!”

És megértették. Ime eljöttek, hogy hirdessék az ígét, a mely ha testet ölt, megváltja az emberiséget, mert a nemzetek megváltásában gyökeredzik az emberiség jóléte és boldogsága is. Az apostolok munkája mindig nagy és dicső volt, nagyobb és dicsőbb a legnagyobb hadvezérek diadalainál, mert ezek utjain vérvirágok fakadtak s nyomukat átok és gyűlölség kísérte, az apostolokét pedig béke és szeretet. S mily szükség van erre ott, hol a rosszakarat és nyegleség a hosszú századokon át együtt élő nemzetiségek között a gyűlölség magvait igyekszik elhinteni, hogy abból magának esetleges anyagi előnyöket szerezzen, vagy az így aratott dicsőség hamis fényében sütkérezhessék. Mert mi az, mi a nemzetiségi agitátorokat mozgatja, ha nem az anyagi érdek és a szereplési viselkedés.

Fajszereket semmi esetre se. Mert nevezhetjük-e szeretetnek azt, mit az önzés és a gazság termékenyít meg. Átkos munkájukat ellensúlyozni kell. De Belzebubot Belzebubbba miképpen üzhetsz ki. Mivel álljunk ellen. Gyűlölséggel. Nem. A helyes út csak egy lehet és az pedig, melyen a „Petőfi-Társaság” haladni kíván: megértetni, hogy nincs ellentét, hogy minden korlátot, mely egyesülésünk útját állja, csak a tudatlanság állíthat fel. Meg akarja értetni, hogy egyek vagyunk mindnyájan a szeretet és a szabadság jegyében.

Alkalmas eszköz erre a műveltség terjesztése, mely éppen úgy nem képezheti monopoliumát egy fajnak, vagy egy társadalmi osztálynak, mint a levegő, melyet beszívunk, mint a napsugár, mely beragyogja a földet. Eljöttek közénk, ott voltunk, meghallgattuk őket; ott voltak mások is, ők is hallották az apostolok ígét: tudás és szeretet, mert csak ezek nyomán nyílnak számunkra a legillatosabb virág, mely fölér minden kincsessel és ez: a szabadság!

És mi hisszük és tudjuk, hogy a „Petőfi-Társaság” tagjai nem fognak

megállni a kezdet kezdetén, hanem folytatják apostoli utjukat addig, a míg el nem érte ez a nemzet minden fiával azt az állapotot, melyért az emberszeretet és a szabadság lánglelkű bajnoka, kinek nevét a társaság zászlójára írta, küzdött és elvérzett. Hiszünk, mert bizunk bennük, hogy munkájuk akkor ér véget:

„Ha majd a bőség kosarából
Mindenki egyaránt vehet,
Ha majd a jognak asztalánál
Mind egyaránt foglal helyet,
Ha majd a szellem napvilága
Ragyog minden ház ablakán” . . .

És addig tehát — előre! . . .

A „Petőfi-Társaság” első vándorüléséről a következőkben számolunk be:

Vasárnap reggel 5 óra 7 perczkor érkeztek meg a Petőfi-Társaság tagjai. A vasutnál fogadásukra megjelentek: Himesch Ferenc polgármester, Rombauer Emil reáliskolai főigazgató, Horger Antal tanár s a vendéglátó gazdák és lapunk szerkesztősége részéről Mígray József. A társaság tagjai közül eljöttek: Bartók Lajos alelnök, Bársony István, Kiss József, Pekár Gyula, Rákosi Viktor rendes tagok és velük együtt Jákey Károly és Baróthi Lajos budapesti hírlapírók. Megérkezés után a vendégek egy kis pihenőre szétoszlottak és fél 10 órakor találkoztak a „Vigadó” kistermében, hol megjelent gróf Lázár István főispán, dr. Jekel Frigyes alispán és a rendező bizottság tagjai. Itt Rombauer Emil a következő beszédében üdvözölte a társaság vendégül jött tagjait:

Mélyen tisztelt vendégeink! Nagyságos alelnök ur!

Nemzeti létünk ujjaalkotójának, Széchenyi István grófnak kezdeményezése, hogy e hazában politikai központot, fővárost teremtsen, rég megvalósult.

A Duna szürke habjaiban tükröződő, talán Széchenyi legerősebb álmainál is fényesebb magyar Párizs, a nevében is általa tervezett Budapest él s virágzik.

S a nagy államférfiu, a legnagyobb magyar ez alkotása megvalósította amaz eszmét is, melyért egykor a Fanni hagyományainak ábrándos költője oly csüggedetlenül s mégis oly sikertelenül küzdött. Budapest lett a magyar irodalom központjává is.

Budapest a nemzet szíve, onnan lüktet a vér a végtagokban!

És jól van így, ennek így is kell lennie.

De a fényes napnak is vannak foltjai s Kármán eszménye megvalósulásának is vannak árnyoldalai.

A vidék, a nemzeti vérnek a fővárosban való összpontosulása által vérben szegényebb, helyenként talán igazán vérszegényebb is lett s csökkent az egységi eszmék iránti fogékonysága.

A végtagokban időnként fellépő kellemetlen zsibergés, — így mondta nekem orvosom, — vérszegénység jele. A doktort pedig azért kérdeztem, mert mintha magam kezdeném ezt a zsibergést itt Brassóban, — természetesen magamon, — érezni! De bocsánat a személyes bajaimra való kitérésért. Csakis erről volt szó.

A hazát, a nemzeti összetartozást teremtő tényezők leghatalmasabbja a nemzeti irodalom. Ott, hol ennek hatása megszűnik, ott van a haza határa, mert a haza sem nem történeti, sem nem földrajzi, de tisztán eszményi és etikus fogalom.

Nem kobzával járja be többé a költő a hazát mint jó Tinódi, nem a költő ajkáról csengő dal lelkesíti fel többé a nép szívét, rongy és faanyagból készült újságpapíros és nyomdafesték foglalták el azok helyét.

Az eszközök prózaiabbak lettek, a hatás talán extensívebb; de nem intenzívebb. Talán az utolsó költő, kinek ajkáról közvetlen hallott még dalt a nép ez ország minden részében, kit e város is fogadhatott egykor talai között, a magyar Helikon legnagyobb dalnoka, Petőfi Sándor a szabadságdalnok és szabadsághős volt, kinek neve, tündöklő czimere amaz irodalmi társaságnak, melynek tagjait van szerencsénk ma Brassóban üdvözölhetni.

Brassó földje is az ő emléke által megszentelt föld s az ő emléke megszentelésének tekintjük a mai ünnepnapot is, melyet úgy értelmeztünk, hogy a Petőfi társaság e kezdeményezésével nagy névadójának szellemét kívánja megújítani oly értelemben, hogy felveszi a rég a lomtárban heverő kobzot, az élő szó zenéjét s a magyar nép fiaihoz a magyar költő újra közvetlen akar szólani, dalolva szembe akar vele nézni, hogy jobban és teljesebben töltse be fentebb már érintett nagy hivatását, hogy igazán hazává hódítsa az országot annak legszélsőbb földrajzi határáig: hogy ne csak a Duna s Tisza közén, de a Dráva és Száva, a Vág és Maros, a Garam és az Olt völgyeiben egyforma erővel lüktessen a magyar vér és érzelm, az egy nemzet vére!

Ezen nagy s szent eszme szolgáltatában városunkban megjelent drága vendégeinket, a nagy Petőfi nevét viselő társaság tagjait, a rendező bizottság nevében hazafias szeretettel üdvözölöm.

Hozott Isten, a magyarok Istene!

Bartók Lajos a Petőfi-Társaság alelnöke röviden válaszolt az üdvözlő beszédre, azután a Vigadó nagytermébe vonultak, hol kezdetét vette a felolvasó ülés a nagyszámban megjelent hallgatóság előtt. Bartók Lajos megnyitó beszéde után, melyet lapunk más helyén egész terjedelmében közlünk, felolvasta Jókai Mór*) üdvözlő versét. Majd Bársony István lépett a felolvasó asztalhoz és „A pünkösdi őzbak” czímen egy bájos elbeszélést olvasott fel. Utána Kiss József, a nagynevű költő a „Hét” szerkesztője ol-

*) A felolvasásokat a hét folyamán és a „Vasárnap”-ban közölni fogjuk.

vasta fel költeményeiből, „a Naphoz“ és „Tüzek“ címűeket, a melyek közül az első mai számunkban közöljük. Rákosi Viktor Herczegh Ferencz „Bűnbánó Magdolna“ című elbeszélését olvasta fel. Pekár Gyula, Dóczi Lajos báró társasági tagnak Schiller fordításaiból mutatott be szemelvényeket. Bársóy István Albert Mihály szász költő verseiből olvasott fel néhányat. Ezután ismét Pekár Gyula lépett a felolvasó asztalhoz és „A forradalom reggelén“ ezimen gyönyörű rokokó idyleket olvasott fel. Rákosi Viktor pedig „Történet egy macskáról“ című humoros elbeszélésével kacagattatta meg a hallgatóságot. A nagyszerű felolvasásokat Bartók Lajos zárószavai rekesztették be. Köszönetet mondott a megjelent hallgatóságnak.

A felolvasást délután két órakor az Európa szálloda éttermében százhusz terítékű bankett követte, melyen a zenét a városi zenekar szolgáltatta. Gróf Lázár István főispán mondta az első pohárköszöntőt. Ő felségére, pohárköszöntője után a zenekar a „Hymnus“-ra kezdett, melyet a jelenlevők állva hallgattak végig. Bartók Lajos a brassói magyarságra és a magyar-szászokra mondott pohárköszöntőt; Kiss József a főispánra, kinek édesatyja, néhai Lázár Kálmán gróf is erős támasza volt a magyarságnak, ki, mint természetrajzi író uttörő munkát végzett a magyar irodalomban. Vajna Gábor dr. lapunk felelős szerkesztője a „Petőfi-Társaság“ tagjait köszöntötte fel. Hiemesch Ferencz német nyelven szólott a szászok jó hazafisága mellett; Jekel Frigyes alispán a „Petőfi-Társaság“ tagjaira üritette poharát. Beszédet mondtak még Pekár Gyula, Bársóy István, Rákosi Viktor, Rombauer Emil, Herfurt Ferencz szász ev. esperes, ez utóbbi német nyelven.

A „Petőfi-Társaság“ alelnökéhez Bartók Lajoshoz, a banketten Zseny Józseftől, az Orsz. Nemzeti Szövetség társelnökétől a következő távirat érkezett:

„Brassó város közönségét és a „Petőfi-Társaság“-ot hazafias örömmel köszöntjük Nagyságod érdemes személyében azon irodalmi ünnep alkalmából, melyet halhatatlan Petőfink költeszetének lángjegyében működő hazafiak a mai napon rendeztek. Vajha a költészet világának mindent összeolvasztó ereje megszüntetné azt az áldatlan nemzetiségi izgatást, melyet a tulajdon magyar nemzeti állam ellen a fajgyűlölet szításával folytatni nem által-

lanak, melyről dr. Virchow a Honterus-ünnepen akként nyilatkozott, hogy az csak föltartóztatja a nemzetet magasabb hivatásának betöltésében, ennek a hivatásnak szövívőit éltesse a magyarok Istene.“

A bankett után öt órakor a társaság tagjai kirándulást tettek a „Noá“-ba. Itt történt meg, hogy Hiemesch Ferencz polgármester Bartók Lajostól a városi okmánytár számára elkérte Jókai Mór üdvözlő versének eredeti kéziratát, mit Bartók azzal toldott meg, hogy átadta még vele együtt a koszos költő levelét is, melyet hozzá intézett a versre vonatkozólag. A „Noá“-ból este hét órakor tértek a színházba, hogy végig nézzék a diszeldadást.

Nádass József a Petőfi-Társaság Brassóban időző tagjainak tiszteletére „Ocskay brigadéros“-ból, Beöthy-Rákosi „Aranylakodalmom“ című látványos színművéből és Bartók Lajos „Thurán Anna“ című drámájából egy-egy felvonást adatott elő. Az „Ocskay brigadéros“-ban Almássy Endre, Polgár Ilona, Komlóssy Ilona, Az „Aranylakodalmom“-ban H. Léva y Berta és ismét Almássy Endre, „Thurán Annában“ Vágó B., Kürthy Margit, Szász Anna és Gondos Pista arattak sikert. A jelenlevő szerzőket, Rákosi Viktort és Bartók Lajost a közönség zajos tapsokkal hívta a lámpák elé.

A társaság tagjai közül az est folyamán többen visszautaztak Budapestre; Bartók Lajos, Bársóy Lajos és Kiss József azonban még itt maradtak, hogy megtekintsék a város nevezetességeit, s a ma délutáni gyorsvonattal utaztak el.

A bankettől dr. Jókai Mórhoz, a Petőfi-Társaság elnökéhez és Prielle Kornéliához, ki most ünnepli hetvenhatodik évének születésnapját, Lázár István gróf főispán, Dr. Jekel Frigyes alispán és Hiemesch Ferencz polgármester a következő táviratokat küldték. Jókai Mórhoz:

„A Petőfi-Társaság“ mai ünnepélyes ülése alkalmából, melynek becsét Méltóságod remek költeménye annyira emelte, szívből jövő üdvözlését küldi a költő-fejedelemnek Brassó vármegye és Brassó városa.“

Prielle Kornéliához:

„Ma, midőn az egész ország ünnepli Nagyságod halhatatlan művésze-

tét, engedje meg; hogy az itt ülésző Petőfi-Társasággal együtt Brassó vármegye és Brassó városa is egy szívvvel, egy lélekkel üdvözlje.“

Bartók Lajos megnyitó beszéde.

Brassó, jun. 2.

Magasra emelkednek Brassóban a házak, jelentve a város megőrzött ősi kulturáját, a polgárok virágzó jólétét. Még magasabbra a templomok, jelentve a vallás fölényét, a lélek hatalmát az anyagiság fölött. Legmagasabbra azonban a bércek, övezve és óva a várost, a természet örök törvényeit jelképezve. De a legmagasabb orom tetején ott áll büszke alakja a hősnek, a ki kinyújtja kardját a város fölé; a Czenk ormán Árpád szobra, ki e hont elfoglalta s megtartotta sértetlenül a honfiaknak, jelentve a legfőbb elvét, a *Jalus rei publicae*-t, s hogy mindaz, a mi ott alatt él, annak köszönheti, hogy ő ide fönn uralkodik.

Es mégis mindez együtt — csak föld. A mérhetetlen ürben, mely a földet az éggel összeköti, ott lebeg dicső árnya az óriás szellemnek, kit Magyarországgal együtt ünnepel a világ minden művelt nemzete; mert az ő fénye, dicsősége már nem csak egy nemzeté, hanem a nemzetek testvériségé, az egész emberiségé: Petőfi ő, s ti velünk ünneplitek; legyetek üdvözlőve.

Igy szólunk itt a költő halálának félszázadcs ünnepén. S most e város ura, atyátok, polgárok, Brassó polgárnagyja írta, hogy van köztünk egy szent, testvéri kapocs: Petőfi emlékünnepe köti a polgárság a magyar írók testületével, a Petőfi Társasággal. „E kapocs legyen most minél szorosabbá és hathatósabbá!“ — mondá — s hogy ennek legjobb biztosítéka a Petőfi Társaság azon törekvése, melyet a közművelődés terén mindenkor tanúsított.“

Igy jövőnk mi e bölcs szavak zászlója alatt hozzátok. Mi nem a politikát hozzuk, mely kényszerít, hanem a költészetet, mely magával ragad. Népeket oly egygvé, egy nemzetté, egy családdá, testvérekké semmi sem tesz, mint a közös nagy érzés, melynek csodás édességű hevületében minden szív megolvad, — és ezt teremti meg a költészet. Csakhogy a magyar író költészete nem író asztalnál

A „Brassói Lapok“ tárczája.

Üdvözlés Brassóhoz. *)

Irta: JÓKAI MÓR.

Üdvöz légy magyar hazának végvára!
Brassó, Erdélyünk ékes koronája.
Czimered és neved nemesak a jelképed:
Koronához méltó maga lesz a néped. —

Magyar költők jöttek hozzád üdvözlettel,
Polgár-koszorújuk fogadd jó szíveddel.
Főváros üdvözlí a legszebbik várost:
Nagyobbat találni, de nem ilyen bájos.

Váraid, iskolák, iparos-műhelyek,
Nem a fegyver küzd itt, hanem a szellemek.
Ipar és tudomány, szorgalom, műveltség,
Határozzák meg, hogy mi az a népfenség.

Három nép haladott együtt műveltségben:
Egyik azt az ősi multból hozza régen,
Másknak a modern kultur ősi törzse,
Kiket honalkotó nemzet tarthat össze.

Hiszen együtt küzdünk sok századok foly-
[tán,

Pusztító tüzlángot egyesülten oltánk.
Adj példát a kornak, hogy a hű testvérek
Közös zászló alatt mindnyájan elférnek.

Bizonyítsd be azt, hogy a munka némesít,
Ész, munka mindig nyer és sohase veszít.

*) A Petőfi-társaság tegnapi diszülésén felolvasta Bartók Lajos.

Hogy a műveltségben van a nagy hatalom,
S biztos győzelemre vezet a szorgalom.

Közös honszeretet nyújtson munkáskezét,
Ne különítsen el nyelv és felekezett.
Hazánk és királyunk iránti hűség,
Nem osztóznak, hanem összetegyünk szé-
[pen.

Három testvéri kéz, mely egymást szorítja,
A hon nagyságának legbiztosabb titka.
Bárki mi nyelven szól, akkor van igaza,
Ha szíve azt mondja, hogy éljen a haza.

A naphoz.

Irta és Petőfi-Társaság tegnapi ülésén Brassóban felolvasta KISS JÓZSEF.

Ó tüzz le forrón az én szép hazámra,
Legizőbb lángod, te nap, ide vedd!
Hogy kétszer érjen a rónák kalásza,
S kétszer piruljon a szőlőgerezd.
Delelő fényed, nyugvásod harmatja
A mi ezüstünk, a mi aranyunk —
S ha a föld egyszer tejét le nem adja,
Mi oly inséges szegények vagyunk.

Tápláló anyja más népnek a tenger,
Sós habja drága, apadatlan kincs,
Mi kulcslyukon át nézzük sovár szemmel,
De a karunknak hozzá köze nincs
Hatalmas rajban járnak a hajók kinn:
Visszatérőben ide egy se tart —
Az Oczeánok nagy végtelenségén
Ki is ösmerné a szegény magyart?

Hol évmilliók ősvetése hült le:
Gyémántmezőkön ásonk nem kutat;
Másé a Dél — rejtelmesen terülve,
S művészetével a gögös Nyugat.
Lomhán gomolyg a gyárkéményünk füstje,
Versenyre brittel, frankkal nem kelünk —
A hármas hegy — a négy folyam ezüstje —
Oly szűk világ, de nekünk mindenünk!

És mienk vagy te örök nap az égen!
Oly éltetőn nem sütsz te sehova,
Es lángod lüktet a férfi szívében
S fényedtől édes a nő mosolya.
Nem vág oly rendet, mint minálunk, senki,
Rendet a réten, rendet a csatán,
És könnyű vérről úgy gondot temetni,
Sirva vigadni sem tud senki ám!

Kelet pusztáin már téged imádtunk
És pogány sorban neked áldozánk,
A termő róna napsütötte álmunk,
E föld élt bennünk sejtelem gyanánt.
Sokszor lehunyttál véres alkonyatban,
Sokszor kerestünk: nem voltál sehol!
Mint a szerelmes, ki búvik, felbukkan
S párjával végül mégis egybeforr.

Ó tüzz le forrón az én szép hazámra,
Legizőbb lángod, te nap, ide vedd!
Hogy kétszer érjen a rónák kalásza,
S kétszer piruljon a szőlőgerezd.
Forrald merész nagy tettekre a vérünk,
Ha lankad a hit s csügged a remény —
És aranyozd be a mi szegénységünk,
Te arany nap az égbolt tetején!

gönyvedez, nem papir-szárnyakon száll, nem tintától harmatozik, sem fonókában nem pörgeti a mese rokkáját: a kor szülme vezeti szellemünket s mint Petőfi, zengünk békében békét; de a nemzeti költőnek csak az a jelszava; „Inter arma non silent Musae!”

Vezérünk az a Tinódy Sebestyén, a ki mint utolsó magyar hegedős, a veszélyeztetett Végeket járta be, a pogány ellen a csatát lelkesíteni lantjával. A Végekre sietünk hát mi is, a harczterre, de mi a művelődésért harezolunk. Ez úgy pedig nem vesztet csatát, mert nincs ellensége, minthogy győzelme biztosítja azt, a mi természetnek, embernek, életnek alapja: a szeretetet, testvériséget, szabadságot.

* * *

Eljövünk e földre ismét, e testvéri kapcsolatot megerősíteni Erdély három történelmi nemzete közt. Első ízben, Petőfi szobra emelésekor, hiányzott Segesvárt a szász nemzet; másodszor, Petőfi halála félszázados napján, már képviselve volt. S ekkor léptünk a város falai közé egy páran, első feeskéi a testvéresülésnek s mondok, a mit Petőfi irt Arany-nak: „Jőjj, János, mert ha nem jössz, én jövök s agyonszorítalak egy öleléssel!” Eljövünk harmadszor is s ha a kézzsoritástól ropogni fog a megragadott kéz; ne fájlalják, meggondolva: mennyit ér, ha ez erős magyar kéz a fegyvert ragadja így meg közvédelemre, vagy: szerszámot közjólétre!

Es ma Brassó polgármestere kívánja e kapcsolatot szorosabbá tenni éshathatósabbá — ime megragadjuk azt teljes erővel. Kapsunk a közös szabadság, az egyetlen, mely a nemeseket fenntartja. Lánczok nem tartanak össze, csak megbénítják a kart. Elteltteljes testek szabad mozgást követelnek. A természet nem tűrszarnok-ságot, de a szabadság megköveteli mindenben — a törvényt.

Es a szabadság, melyet a törvény nem esorbit, csak biztosít, sehol sem él oly eszményi teljességben, mint Magyarországon. A német még német földön sem élvez oly szabadságot, mint itt. Sehol egy nemzet sincs úgy otthon, a hol ott-hon van is, nem vendég, mint itt.

S ez a szabadságtisztelet a magyar költségzet.

Az pedig már a magyar humor: hogy Magyarország vendégszeretetet kér maga számára a saját házában.

* * *

A költészet, a lélek szárnya, elragad a keleti Kárpátoktól az éjszaki Kárpátokhoz, Brassótól Bártfaig, egyik testvértől a másikhoz. Brassó és Bártfa két egy testvér. Brassó az idősb, diadalmasan ellenállt a mongolesordáknak, Bártfa, az ifjabb, küzdött a törökhordákkal. Ma mindakettő virágzik, ősi karakterében, ebben is hasonlítanak egymáshoz.

De valamiben mégis különböznek a testvérek.

Bártfa városi muzeumában őriznek egy királyi kinszet, egy nagy dráma lapját, egy nemzet és király tragédiáját három szóban; „Citol Citol Citol”. II. Lajos levele ez, utolsó sóhaj, — mely fegyverre riasztja a polgárokat, Hazáért, királyért, honért, szabadságért!... És a bártfai német eredetű polgárok, — mind hősek, mind honért, — elsiettek Mohácshoz, s harczoltak és elvéreztek hazáért, királyért, hitért, szabadságért. De él ma is és ez értél mind a négy hazánk és királyunk, hitünk s szabadságunk.

Amde ma hozzátok szól, a magyar király az ellenséggel szemben: „Gyorsan, gyorsan, gyorsan!”

Brassó, te „Korona-város” vagy, meg kell értened, a mit a szent korona ura naponként intéz sürgetve hozzád.

Üdvözlünk, bajtársak, testvérek, a közművelődés harcmezéjén.

Színház.

HETI MŰSOR:

Hétfőn: Kurucz Feja Dávid, történelmi színmű. Kürthy Margit jutalomjátéka. (Bérletben.)

Kedden: Virányi Jenő karnagy jutalmául: Hunyadi László, opera. (Bérletszünet.)

Szerdán: Az Országos Nemzeti Szövetség javára: Az ember tragédiája. (Bérletszünet.)

Csütörtökön: Cyrano de Bergerac, színmű. (Bérletben.)

Pénteken: A vörös kereszt-egylet javára: Bolond, nagy operette. (Bérletszünet.)

Szombaton: Postás fiu, operette. Itt először. (Bérletben.)

Vasárnap: délután fél 4 órakor (fél-helyárakkal) Egy huszárkaplár Bécsben, bécsi életkép; este: Hunyadi László, opera. (Bérletben.)

Hétfőn június 9 én utolsó előadás, Vágó Béla jutalmául: Válás után, vígjáték. (Bérletszünet.)

* A szombati előadásról térszűke miatt lapunk holnapi számában referálunk.

* A vasárnapi előadások. Tegnap d. u. Radványi D. jutalomjátékául „Tündérlak Magyarhonban” cz. darab került színre nagy közönség előtt. A szereplők közül különösen Radványi D. és Léva y Berta arattak sok tapsot. Este a Petőfi-Társaság itt idéző tagjai tiszteletére diszeloadás volt telt ház előtt. Erről az estéről lapunk más helyén számolunk be.

HIREK.

Brassó, jun. 2.

— A Veres-kereszt javára. Említettük lapunkban, hogy Nádasy József szinigazgató jövő pénteken este előadást rendez a Veres-Kereszt javára. Színre kerül: „A bolond” című remek magyar operette. Jegyeket ezen előadásra csütörtökig a Veres-Kereszt egylet választmányi tagjainál, csütörtöktől kezdve pedig a színházi pénztárnál lehet váltani.

— Áthelyezés. A m. kir. igazságügy-miniszter Ladányi Aladár brassói kir. járásbírósi végrehajtót a gyergyó-szentmihályi, Kalmár Ignác gyergyó-szentmihályi kir. járásbírósi végrehajtót pedig a brassói kir. járásbíróshoz helyezte át.

— A dalárda legközelebbi próbája június 10-én este lesz.

— Hivatalos órák a kir. adóhivatalnál. A brassói m. kir. adóhivatalnál a hivatalos órák június 1-től szeptember 1-éig d. e. 8-tól d. u. 2-ig tartatnak meg. A pénzkezelés 9—1-ig lesz s így ki és befizetések csak ezen idő alatt teljesíthetők.

— A brassói kerületi betegsegélyző pénztár vasárnap folyó évi június hó 8-án délelőtt 10 órakor a városháza nagytermében rendkívüli közgyűlést tart, mely alkalommal a tagsági járulékok új kiszabása és erre vonatkozólag az alapszabályok módosítása kerül tárgyalásra. Tekintettel a tárgy fontosságára és miután az alapszabályok módosítása csak az összes kiküldöttek kétharmadát képviselő közgyűlésen határozható el, a t. cz. kiküldöttek számos megjelenésre kéretnek fel.

— Obert külföldi szereplése. Lapunk mult szerdai számában közöltük azon távirati tudósítást, hogy az Alldeutsche Verband keddi gyűlésén Obert Ferencz brassói ev. lelkes is felszólalt. A „Siebenbürgisch Deutsches Tagblatt” megegyeztetve azt a hirt, hogy Obert mint a szászok képviselője vett volna részt az Eisenachi Alldeutsch-gyűlésen. Obert senkitől sem kapott erre megbízást; a gyűlés idején történetesen Eisenachban volt és saját iniciatívájából vett azo a részt.

— Rendőri hírek. Incze Gyula tanuló tegnap délután pisztolyal lövöldözgetett s e közben kezét megsebesítette. — Babes János, Notár Samu 50. gyalogezredbeli katonák tegnap este a Fekete-ut-

czában Murth Ferencz iparossegédet veresre verték. A katonákat letartóztatták.

— Elöléptetés. Az igazságügyminiszter Bedő Ferencz fogarasi kir. járásbírósi albirót a IX. fizetési osztály 2-ik fokozatába léptette elő 1902. márczius 1-ével.

— A déval választás. Déván mult pénteken folyt le a képviselőválasztás. Jelöltek voltak: gróf Thorooczky Miklós és Réthy Lajos ny. tanfelügyelő. Az eredményt este 9 órakor hirdette ki az elnök. Thorooczky 691, Réthy 536 szavazatot kapott s így az előbbi 155 többséggel megválasztották.

— Az elmaradt „Gotterhalte.” A kolozsvári ifjuság az urnapi ünnepély alkalmából tüntetni akart a Gotterhalte ellen. A tüntetésre azonban nem volt alkalom. Biró Béla apátplébános ugyanis az ünnepi istentiszteletet, valamint a kivonulásra már felkért katonai diszszázadot és zenekart valamely insultustól megőrizni óhajtván, ártírt a katonai parancsnoksághoz, hogy eláll kérésétől. A parancsnokság tudomásul vette s nem vonult ki a már megszokott fényes diszű katonaság. Az ifjuság tüntetése nem abczugolásból, stb. állt volna, hanem abból, hogy valahányszor a katonai zenekar a Gotterhaltét játszta volna, a fiatalság a magyar himnuszra zendített volna rá teljes illedelemmel.

— A népszámlálás eredménye. A központi statisztikai hivatal a napokban küldötte szét az 1900. évi népszámlálás eredményeinek első kötetét, mely az általános népleírást községenként tartalmazza. Az 1901. évi január elsején végrehajtott népszámlálás eredménye szerint 19.254.559 lélek volt, 1.790.768 fővel több, mint tíz évvel előbb, az 1890. évi népszámlálás idején. Az elmúlt évtizedben népességünk tehát 10.3 százalékkal szaporodott; majdnem oly kedvező ez az eredmény is, mint a nyolczvanas évek népszaporodása, amely 10.9 százaléknit tett.

× Legnagyobb butoraktár Brassóban Grünwald Albertnél.

Táviratok.

Meghalt püspök.

Mármarosziget, jun. 2. Pavel Mihály nagyváradi gör. kath. püspök az éj-jel szlatinai kastélyában meghalt.

Öngyilkos vasuti felügyelő.

Budapest, jun. 2. Rózsahegyi Aurél vasuti felügyelő agyonlőtte magát. Gyermekei folyton betegeskedtek s ezért lett öngyikkossá.

Meg van a béke!

London, jun. 2. A Reuter jelentí: Kitchener tegnap azt táviratozta, hogy a jegyzőkönyvet, mely a burok megadásának feltételeit tartalmazza, tegnap este a burok összes megbizottaival Milner kormányzó és ő t. i. Kitchener aláírták.

A békehir Londonban.

London, jun. 2. A lordmayor a városháza erkélyéről hirdette ki a békét. Az öröm leirhatatlanul nagy.

Nyilt-tér.*)

Elutazás miatt

nagyon szép és tiszta butordarabok, nagy képek (olajfestmények) aranykeretbe foglalva, tükrök, nagy ingaóra és sok más apróság nagyon olcsón eladó és egy szép kis lakás június végére kiadó.

Tudakozódhatni d. e. 9—10-ig és d. u. 2—4-ig Hosszu-utoza 32. sz. alatt első emelet. (467—3)

*) Ezen rovat alatt kölöttekért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

